



Kutaisi - på besøg i Georgiens kulturhovedstad

Kabelbanen fører fra byen henover floden Rioni. Den stammer fra sovjettiden, men vi håber den er blevet efterset en gang eller siden dengang.

Veltillavet mad, hjemmelavet vin og superprofessionel musikskole - en far/datter-tur til Georgiens kulturhovedstad bød på mange forskellig eoplevelser

TEKST OG FOTO: HENRIK KØHLER
redaktion@midtjyllandsavis.dk

Min 21-årige datter Josefine og jeg har overtalte hinanden til en far/datter-tur til Georgien. Det tog kun et øjeblik.

Rejsen foregår via Tallinn, Estland med selskabet Wizzair, der med garanti har nogle elendige arbejdsvilkår for sine ansatte, men det er ikke let altid at være idealist. På grund af flyveforbud over Rusland og Ukraine flyves der en stor omvej over Sortehavet, så rejsetiden bliver over fire timer.

Kutaisi er Georgiens nr. to by efter hovedstaden Tbilisi med sine 150.000 indbyggere. Den fører sig frem på at være Europas ældste by med 3500 år på bagen. Af en besynderlig grund har man anlagt byens nye lufthavn 26 km. fra centrum, så vi er først til køjs kl. 03 på Gelati Street nr. 10. Derfor er første dag afsat til rehabilitering.

Værten trakterer os med to store kopper kaffe på husets regning. Der hæves

penge i en ATM maskine og vi får set byen lidt an. Det er altid lidt eventyrligt at se hvad man er kommet til, når man er landet om natten. Vi er ude på en af broerne over Rioni-floden nemlig Red Bridge, hvor to ældre mennesker tiltaler os uden videre. Det er rigtig hyggeligt selv om vi absolut intet forstår. Parallelt med broen fører en hejs over floden og op i en lille forlystelsespark med pariserhjul.

De små smalle kabiner har måske, måske ikke, været tilset siden svævebanen blev oprettet i Sovjettiden, men eksotisk ser det ud. Ved et tilfælde kommer vi forbi byens kæmpestore legendariske frugt- og grøntmarked. Her er også koste og køkkenredskaber i træ og en stor slagterafdeling med grisehoveder. Min datter er vegetar, så det er ikke et sted vi hænger ud i særlig lang tid.

Dagligstue anno 1955

Når jeg tidligere har rejst med mine børn, har jeg haft held med at lave en aftale med en musikskole eller lignende for at møde nogle ligesindede (vi er amatørmusikere).

Således har den Georgiske Ambassade i København foranlediget en kontakt til en fru Baia Koguashvili, der har arrangeret et møde på den lokale musikskole. Det ser vi frem til, men mødet bliver udsat en dag til onsdag på grund af et dødsfald i Baias familie. Det giver os en dag mindre tid til et besøg i Kaukasus.

Ellers er vi forbi en lille konceptcafé og restaurant »Palaty«, der er indrettet lidt som en dagligstue anno 1955 og som har fået særdeles rosende anmeldelser. Egentlig er vi mest til noget, der er lokalt og rustikt, men hvorfor negligere gode råd. Det fortryder vi ikke. Super-søde tjenere i afslappet tøj og virkelig veltillavet mad fra køkkenet. De georgiere kan virkelig noget med mad og krydderier og respekt for gode råvarer. Det er ikke uden grund at man møder georgiske restauranter i det meste af verden og det kan ikke anbefales nok at besøge en, når lejligheden byder sig.

At fare vild med vilje

Nu vi er i fødevareafdelingen, vil det være en synd ikke at nævne den fortrinlige georgiske vin, som desværre ikke er på hylderne i vores del af Europa. Mange georgiere laver vin hjemme i privaten, som gærer i store traditionelle lerkrukker. Det er sådan en type som hotelfar tilbyder os lige fra køleskabet og hældt op fra en stor plasticflaske, der har indeholdt øl. Vinen smager fyldigt og af frugt. Den er tilpas tør og stikker ikke af i nogen uheldig retning.

Vi sidder på vores balkon og nyder vinen og den lune aftenluft og udsigten ned ad gaden.

En stor gråmetallic camper med russiske nummerplader er parkeret klos op af politistationen. Det er et underligt sted, men må have at gøre med tryghed, for russerne er mest populære for

alle de penge, de lægger som turister. Georgierne har ikke glemt at det store naboland stadig holder 20 procent af landet besat som følge af annekteringen af to små udbryderstater Sydossetien og Abkhasien i 2008.

Det forlyder via sms, at musikskolen har arrangeret en stor koncert med de mange elever til dels for vores skyld. Mens vi venter på, at den skal finde sted, går vi nogle lange ture i Kutaisi og farer vild med vilje.

Det er på den måde man ofte løber ind i de største oplevelser. Således har vi fundet vej ind i et supermarked efter en flaske Borjomi, der er en naturlig kulsyreholdig mineralvand med et let saltindhold. En af Georgiens allerstørste eksportvarer.

Det dufter skønt af nybagt brød, da vi går ind. Tre damer står smilende og laver noget bagværk bag en skærm. Ved siden af dem spotter jeg en fyr sidst i tyverne, der bager brød i en traditionel rund georgisk ovn. Da jeg spørger om jeg må tage nogle billeder, vinker han mig ind og jeg kalder min datter, der er på vej ud, tilbage.

Kagleri bag en bygning

Snart udvikler situationen sig sådan, at Josefine bliver inviteret om i bageriet til at klaske en stor klump dej op på indersiden af den brandvarme ovn. Der bliver grinet, mens hun bliver instrueret i teknikken.

Vi er nået ret langt ud i byens udkant,



Midt i Kutaisi ligger et kæmpemæssigt marked for frugt og grønt, slagtervarer, ost, krydderier, husholdningsredskaber og så videre. Her er rigtig meget at se på.



Josefine inviteres om bag disken af bageren i et supermarked. Her får hun et lynkursus i hvordan klumperne af dej klaskes op op indersiden af en traditionel ovn.

da et lille frugt- og grøntmarked dukker op på en støvet grusplads. En orientalsk udseende fyr kommer mod os med to store frisklagtede ænder i hænderne. De bliver nok til Peking-ænder lige om lidt. Fem minutter senere, da vi er på vej ud, hører jeg noget kagleri omme bag en bygning. Det er herfra at ænder, høns, kalkuner og små grise bliver solgt.

Det er ikke nogen misundelsesværdig tilværelse som fjerkræet henslæber i de trange bure, bemærker min datter stilfærdigt.

Deres stiveste puds

Vi ankommer til musikskolen lidt før 17. De børn og voksne vi møder i indgangen er klædt i deres stiveste puds. Vi må fremstå noget mere afslappet i vores krøllede ferie-tøjstil, for nu at sige det mildt.

Vi hilser på vores kontaktperson Baia, der er en slags kulturborgmester og som har at gøre med stort set alle kulturelle aktiviteter i Kutaisi. Kort efter bliver vi vist ind i en stor sal hvor omkring 50 hovedsageligt voksne og enkelte børn sidder klar til koncert.

Vi bliver placeret på 1. række sammen med forstanderinden for skolen og andre vigtige personer. Det er ikke præcist det scenarie vi havde forestillet os, men nogle gange skal man tage tingene som de kommer.

På scenen står et langt sort flygel og på bagvæggen et alfaderligt maleri af en kendt georgisk komponist, der un-

derstreger det højtidelige i situationen. Josefine og jeg har forberedt at synge: »Højt på en gren en krage« der går i 4/5 takt, samt »Der bor en bager« på to temmelig etniske fløjter vi har medbragt, for at give folk noget igen.

Jeg hvisker hende i øret, at det nok er en god idé at droppe de indslag. Det er helt uforudsigeligt, hvordan man vil modtage to musikindslag, hvor humor er det bærende element.

Vi er inviteret med til at optræde, men medbringer jo ikke vores instrumenter trækbasun (Josefine) og saxofon. Godt det samme. Første indslag er et polyfont børnekor bestående af 26 børn i alderen ca. 6 -12 år klædt i hvide overdele og blå bukser/nederdele og praktiserer typisk georgisk polyfon korsang.

Blæst helt omkuld

Det lyder vanvittigt godt og udtryksfuldt. Vi er helt blæst omkuld, - har aldrig hørt noget lignende. Herefter endnu et folkløse-indslag med et strenge-instrument og fløjte, og så følger en og endnu en lille tynd pige i 10-årsalderen på violin akkompagneret af en lærer på flygel.

Drenge og unge mænd der trakterer det store flygel så professionelt, så man får den tanke om de mon foretager sig andet i livet end at øve musik, men imponerende er det.

Vi sidder bænket mellem vores kontakt Baia og Tamta, der er byens turistchef. De to giver os lidt update på



Musikskolen er Kutaisis pendant til Den Kreative Skole i Silkeborg. Her er der mere vægt på klassisk musik og individuel undervisning. Her et flerstemmigt børnekor.



Vi møder en asiatisk udseende mand med to slagtede ænder og opdager derved et stort marked for høns, ænder, kalkuner samt smågrise.

engelsk i de få sekunder mellem de optrædende. Byen Kutaisi, får vi at vide, er en slags kulturhovedstad i Georgien og musikskolen her er 101 år gammel. De fleste elever er på klassisk linje, heraf 60 procent klaver. Der er ingen rytmiske bands på skolen, men en jazz-linje er oprettet for at styrke den del.

Dyre instrumenter

Instrumenter er et problem, da de er dyre og få elever har råd til selv at købe, så de må øve på skolens instrumenter, der ofte kan være lovlig godt brugte. Vi får at vide at det er normalt at øve 3 – 5 timer dagligt, hvilket forklarer det ualmindeligt høje niveau. En lille genert dreng kommer med en kæmpe buket blomster til min nabodame, der hurtigt overrækker den til Josefine, der bliver fuldstændig paf! Mod koncertens slutning bliver jeg opfordret til at sige et par ord til forsamlingen med turistchefen som oversætter.

Jeg takker for det fine arrangement og fremhæver især det store børnekor som startede rækken af omkring 12-14 indslag.

Sjov oplevelse at være VIP-person for en times tid, men ikke præcis det vi havde ønsket, nemlig at møde nogle ligesindede under uformelle omstændigheder.

Og blomsterne! Vi skal på seks timers strabadsrejse med marshrutka (mini-bus med hård affjedring) til Svaneti i Kaukasus-bjergene i morgen. Vi er enige

om, at vores hotelfar ikke er den rigtige modtager. Vi går hen og giver den til den unge kvindelige caféjejer, som vi mødte for et par dage siden, og som jeg roste for hendes klare pro-ukrainske tilkendegivelser i cafeen, selv om det myldrer med russiske turister her.

Det er det helt rigtige valg. Kvinden bliver fuldstændig overrumplet og kan ikke tro sit eget held, da vi overrækker hende buketten.

En af vores sidste gerninger i Kutaisi er en tur i hejsen over Rioni floden. Det er ikke helt så hårrejsende som forventet. Temperaturen rammer 37 grader denne søndag eftermiddag kl. 16, så vi skal ikke op og langsomt ristes i pariserhjulet, men nøjes med skyggen i skydeteltet. På to meters afstand skal vi ramme 9 af 10 for at vinde en bamse. Vi rammer én!

Seks timer i bus

Forlystelsesparken er yderst overskuelig og det kan undre, at den højst har 20 besøgende på en søndag inclusive børn, bedstemødre og danskere.

I morgen skal vi afsted mod Kaukasus. Det har vi set frem til, men seks timers rumleri i marshrutka er ikke for tøsedrenge eller folk med dårlig ryg. Dertil kommer yderligere to timer på en endnu dårligere vej til vor endelige destination Ushguli, ikke langt fra Georgiens højeste bjerg Mt. Shkara på 5193 meter og Europas højeste Mt. Elbrus på 5642 meters højde.